

**Eg bað mangar ferðir til
Gud um at sleppa at halda
jól við honum, men tað
ynskið gekk ikki út**

Gunnar Hjelm

MYNDIR: PRIVAT

Helen á Lakjuni og Gunnar Hjelm hava nýtt nógva tíð á sjúkrahøvu við børnunum. Dótturin Tea er ov tíðliga fødd og hjartasjúk, og sonurin Mika leið av svárari vøddasjúku.

Vit fingtu at vita, at um Tea ikki treivst og tók uppá sum vanligt, skuldi hon leggjast undir skurð. Skurðalæknarnir royndu tó alt fyri at bíða sum longst, so Tea kundi blíva eitt sindur sterkari, áðrenn tað varð gjørt. Helst skuldi hon vera umleið trý ára gomul ella viga 15 kilo.

Tey sluppu heimaftur, men hetta var ein strævin tíð hjá Helen og Gunnari. Gentan skuldi hava mat triðja hvønn tíma, og neyðugt var at halda eyga við henni 24 tímar um samdøgrið.

Umsiðir var sondan tikin frá henni aftur, og hon kundi fáa vanligan barnamat. Hvarja viku máttu tey tó inn á Landssjúkrahúsið at viga og kanna Teu, tí hon mentist so seint.

Men mitt í øllum gjørdist Helen aftur upp á vegin, og 24. juni fingtu tey sonin Mika, sum fyri tey var eitt dreyrabarn. Hann var fullborin og væl skaptur.

MEN Í JULI VARNADIST HELEN, at okkurt var galið við beiggjanum. Hann megnaði hvørki at lyfta armar, bein ella høvd.

– Vit ringdu beinanvegin á barnadeildina á Landssjúkrahúsinum og spurdu, hvat væntast kundi av einum 4-5 vikur gomlum

barni. Tey bóðu okkum fara til kommunulæknan, og hesin bað okkum fara beint á Landssjúkrahúsið við Mika.

Sama dag varð øll familjan innløgð.

– Eg vónaði innast inni, at drongurin hevði eina

stoffskiftissjúku, sum hann kundi fáa viðgerð fyri, men so var ikki, sigur Gunnar hugtungur.

– Barnalæknin Elmar Ósa spurdi, um nakar í ættini hevði havt vøddasjúku. Eg gjørdist skakkur og kundi siga honum, at eg hevði ein lítlabeliggja, sum doyði ungur av

onkrari vøddasjúku, ið eingin her kendi nakað til tá, greiðir Gunnar frá.

– NAKAÐ SEINNI KALLAÐI ELMAR

Ósa okkum til samtal, og hann hevði ikki nøkur góð boð at bera okkum. Lítli Mika leið av ringastu vøddasjúku. Orsøkin var óivað eitt brek í ílegunum, og vit fingtu at vita, at livialdurin í mesta lagi fór at verða 12 til 18 mánaðir.

– Tað var næstan sum at fáa deyðsboðini. Tað var hart at fáa at vita, at drongurin ikki kundi sleppa at liva longur. Hann var jú púra í ordan á mangar mátar og fylgdi væl við. Eingin trýr, hvussu hart tað var. Fyrst allir trupulleikarnir við Teu, og so Mika, sum var deyðasjúkur.

Einaferð enn máttu tey á Ríkissjúkrahúsið, hesuferð við soninum, men har fingtu tey somu boðini. Einku var at gera.

framhald...